

Arrest

nr. 231 327 van 16 januari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. DANEELS
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 27 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 januari 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat R. DANEELS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 maart 2013 beval de gemachtigde verzoeker het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13*sexies*). Hiertegen stelde verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 223 418 van 28 juni 2019 het inreisverbod vernietigde doch het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten onontvankelijk verklaarde.

Op 13 augustus 2013 diende verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken een asielaanvraag in.
Op 31 januari 2014 weigerde het CGVS de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Tegen deze beslissing stelde verzoeker een beroep in bij de Raad.

Op 10 februari 2014 beval de gemachtigde het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen (bijlage 13quinquies). Hiertegen stelde de verzoeker een beroep in bij de Raad, die dat beroep bij arrest nummer 139 089 van 24 februari 2015 verwierp. Bij arrest nummer 125 825 van 19 juni 2014 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 3 september 2014 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). De aanvraag werd zonder voorwerp verklaard op 26 januari 2015. Tegen voormelde beslissing diende verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die op 28 juni 2019 bij arrest nr. 223 419 de beslissing heeft vernietigd.

Op 26 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 2 februari 2015. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Il est enjoint à Monsieur:
De heer:*

*Nom, prénom/A/aam, voornaam : D., M.
Date de naissanc el Geboortedatum : 01.01.1978
Lieu de naissanc el Geboorteplaats : Bindi
qui prétend être connue également à l'OE sous le nom de B.M, né à Kabala Bindi le (...)1985 et de BM,
né à Kabala, Koinadugu,
beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als : B. M.. geboren te Kabala Bindi op (...)1985 en als B., M.
geboren te Kabala. Koinadugu*

Nationalité/Nationaliteit : Sierra Leone

*de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen , sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre,
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

*immédiatement après la notification de la décision.
onmiddellijk na de kennisgeving.*

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 12° de la loi du 15 décembre 1980, il fait l'objet d'une interdiction d'entrée :

L'intéressé est soumis à une interdiction d'entrée qui lui a été notifiée le 29.03.2013. Un ordre de quitter le territoire lui a également été notifié le 14.02.2014 et prorogé le 27.06.2014. Toutefois, l'intéressé n'y a, jusqu'à présent, pas obtempéré.

Conformément à l'article 74/12 de la loi du 15/12/1980, une demande de levée ou de suspension de l'interdiction d'entrée doit être sollicitée auprès du poste diplomatique ou consulaire de carrière belge compétent pour le lieu de sa résidence ou de son séjour à l'étranger. Durant l'examen de la demande de levée ou de suspension, le ressortissant n'a aucun droit d'accès ou de séjour dans le Royaume.

Si l'intéressé souhaite que son interdiction d'entrée soit levée ou suspendue, il doit se rendre dans son pays d'origine ou de résidence afin d'y introduire sa demande. Aussi longtemps qu'il n'a pas été statué positivement sur sa demande, l'intéressé ne peut pas se trouver sur le territoire de la Belgique.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat hem werd betekend op 29.03.2013. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hem betekend op 14.02.2014 en bijgewerkt op 27.06.2014. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

En application de l'article 74/14, §3 de la loi du 15 décembre 1980, le délai pour quitter le territoire est diminué à 0 jour car :

o 4° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement :

L'intéressé n'a pas obtempéré l'ordre de quitter le territoire lui notifié le 03.02.2014 et prorogé le 27.06.2014

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 03.02.2014 en bijgewerkt op 27.06.2014."

2. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting verklaart de raadsman van de verwerende partij afstand te doen van de in nota opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 12°, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Première branche

Avant la modification de l'article 7 par la loi du 19.01.2012 la délivrance par la partie adverse d'un ordre de quitter le territoire sur pied de cette disposition légale était facultative (CCE arrêts n° 66.328 à 66.332 du 08.09.2011). Depuis la modification législative du 19.01.2012 ceci n'est plus la cas lorsque la partie adverse délivre un ordre de quitter le territoire sur pied de l'article 7, alinéa 1er, 12° de la loi des étrangers.

Il ressort toutefois des travaux parlementaires que cette obligation « ne vaut évidemment pas si le recours effectif d'un étranger entraîne une violation des article 3 et 8 de la CEDH. En aucun cas, l'étranger qui fait l'objet d'une mesure d'éloignement, ne peut être éloigné vers le pays où il sera exposé à une violation du principe de non-refoulement ».

La partie adverse ne peut pas par conséquent faire une application automatique de l'article 7, alinéa 1er, 1 2° de la loi du 15.12.1 980 lorsqu'il existe un risque de violation de l'article 8 CEDH.

La décision entreprise ne comporte aucune motivation quant au risque de violation de l'article 8 CEDH invoquée dans le cadre de la demande d'autorisation au séjour sur pied de l'article 9bis introduit par le requérant en date du 29.08.2014 .

Il ressort du dossier administratif que le requérant a été le partenaire de Madame BO, née en 1982 à Benin City (Nigéria) pendant de longues années. Ils ont ensemble 2 enfants : MPB né à Milan (Italie) le (...)2007 et LAB né à Bruxelles le (...)2012.

Votre Conseil a déjà suspendu en extrême urgence un ordre de quitter le territoire, pris par la partie adverse à l'encontre du requérant en date du 08.02.2012, par l'arrêt 75.819 du 27.02.2012 :

« Le Conseil observe également que lors de l'audience, la partie défenderesse n'a nullement remis en cause le lien de filiation entre cet enfant et le requérant, allégué par la partie requérante, ni la réalité de leur vie familiale.

Compte tenu de ce qui précède le Conseil estime, suite à un examen prima facie, pouvoir raisonnablement douter du fait que la partie défenderesse se soit livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance, et qu'il y a au moins un doute quant au caractère sérieux de la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH. Il en est d'autant plus ainsi qu'il ressort de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme que le lien familial entre un parent et son enfant mineur est présumé (cf. Cour EDH, 21 juillet 1988, Berrehab/Pays Bas, §21 ; Cour CEDH, 28 novembre 1996, Ahmut/ Pays Bas, § 60). »

Il est d'autant plus piquant de constater que la partie adverse ne motive aucunement la décision entreprise vis-à-vis de l'article 8 CEDH, alors que les actes de naissance des enfants figurent au dossier administratif, le requérant les ayant déposés le 13.08.2013 lors de la réactivation de sa demande d'asile après expiration du délai Dublin et que ses enfants sont inscrits sur l'annexe 26 de Madame O, dont la demande d'asile est actuellement toujours pendante.

La décision attaquée aurait comme conséquence que le requérant devrait quitter seul le territoire Schengen, alors que sa compagne et ses enfants vivent en Belgique. Il y a donc clairement ingérence dans sa vie familiale, de plus que le requérant et les enfants ont des nationalités différentes et que la vie familiale ne peut avoir lieu qu'en Belgique.

La partie adverse devait donc nécessairement se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible du dossier, en tenant compte de tout ces éléments dont elle avait connaissance.

L'article 8.2 CEDH prévoit qu'il peut y avoir ingérence dans la vie familiale et/ou privée si cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure nécessaire dans une société démocratique et que l'ingérence poursuit un but légitime (la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui).

L'ingérence dans la vie familiale doit être proportionnelle au but légitime poursuivi par la partie adverse. La partie adverse devait dès lors mettre en balance, d'une part, le droit du requérant de continuer à vivre en famille et d'autre part, les droits de l'Etat de contrôler l'immigration, de maintenir l'ordre public, etc.

L'article 8 CEDH a un effet direct et prime sur la loi nationale. Dès lors, même dans le cas d'une application correcte de la loi du 15.12.1980- quod non - l'article 8 CEDH peut être violée. La partie adverse avait l'obligation d'analyser la demande sous l'angle de l'article 8 CEDH (CCE arrêts n° 56.201, 56.202 et 56.204 du 17.02.2011).

Il doit ressortir de l'acte attaqué que tel examen a été fait, quod non dans le cas d'espèce.

La partie adverse doit démontrer avoir eu le souci de ménager un juste équilibre entre les intérêts de l'Etat belge et ceux du requérant et de sa famille, quod non. Partant, l'article 8 CEDH est violé.

La décision entreprise viole l'article 7, §1, 12° de la loi du 15.12.1980, ainsi que l'article 8 CEDH et l'obligation de motivation formelle.

Deuxième branche

L'article 74/13 de la loi du 15.12.1 980 prévoit que :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné (nous soulignons) ».

Force est de constater que l'ordre de quitter le territoire ne comporte aucune motivation quand à l'intérêt supérieur des enfants mineurs du requérant et ne témoigne pas non plus d'une prise en compte de la vie familiale de celui-ci, alors que l'existence de cette vie familiale est établie (voir arrêt CCE n° 75.819 du 27.02.201 2 et le dossier administratif).

La décision entreprise viole l'article 74/1 3 de la loi du 1 5.1 2.1 980, ainsi que les articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1 991 relative à la motivation formelle des actes administratifs

Troisième branche

L'article 74/1 4 §3 de la loi du 15.12.1 980 prévoit que :

« Il peut être dérogé au délai prévu au § 1 er, quand : 1° il existe un risque de fuite, ou; 2° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas respecté la mesure préventive imposée, ou; 3° le ressortissant d'un pays tiers constitue un danger pour l'ordre public et la sécurité nationale, ou; 4° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement, ou; 5° il a été mis fin à son séjour sur le territoire en application de l'article 11, § 2, 4°, de l'article 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, ou de l'article 18, § 2, ou; 6° le ressortissant d'un pays tiers a introduit plus de deux demandes d'asile, sauf s'il y a des éléments nouveaux dans sa demande.

Dans ce cas, la décision d'éloignement prévoit soit un délai inférieur à sept jours, soit aucun délai. »

La partie adverse dispose d'une possibilité de délivrer un ordre de quitter le territoire avec un délai inférieur à sept jours ou sans délai.

Il s'agit toutefois d'une possibilité, et non d'une obligation pour la partie adverse. La décision entreprise doit dès lors nécessairement comprendre une motivation pour justifier qu'aucun délai ne soit octroyé au requérant pour quitter le territoire, or ce n'est pas le cas en l'espèce.

La décision entreprise viole l'article 74/14 de la loi du 15.12.1980, ainsi que les articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1 991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.”

3.2 In het eerste onderdeel voert verzoeker aan dat een uitvoering van het bevel neerkomt op een schending van artikel 8 van het EVRM. Hij wijst op zijn relatie met mevr. B.O. waarmee hij twee kinderen heeft.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en

gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is echter niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

In een situatie van eerste toelating, zoals ook in dit geval aan de orde is, oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting die op de Staat rust is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107).

Wat het voorgehouden gezinsleven met mevr. B.O. en zijn kinderen betreft wijst de verwerende partij erop dat noch de kinderen, noch de partner/moeder van de kinderen gemachtigd zijn om op het grondgebied te verblijven. Uit een synthesenota van 1 oktober 2015 blijkt dat mevr. B.O., van Nigeriaanse nationaliteit, in België is aangekomen op 27 november 2011, samen met haar dochter B.M.P, geboren op (...) 2007 te Milaan. Op 29 augustus 2014 dienden verzoeker en mevr. B.O. een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Later

bleken verzoeker en mevr. B.O. niet meer samen te wonen. Op 8 januari 2015 diende mevr. B.O. een aanvulling in van de aanvraag waarin werd verklaard dat zij een relatie had met de Fransman F.P. en dat zij zwanger zou zijn van hem. Op 15 augustus 2012 is haar tweede dochter B.L. geboren te Brussel. Bijkomende informatie van de verwerende partij leert dat aan verzoeker een administratieve geldboete werd opgelegd op 9 september 2016 wegens schijnerkenning van een kind. Waar verzoeker aldus verwijst naar zijn gezinsleven met mevr. B.O. en zijn twee kinderen wordt dit tegengesproken door de stukken in het administratief dossier.

Zelfs aangenomen dat er een gezinsleven zou bestaan met mevr. B.O. en de twee kinderen, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker geenszins betwist dat hij onregelmatig in het Rijk verblijft. De thans voorliggende situatie betreft dan ook een geval van een zogenaamde eerste toegang, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven dat de verzoeker heeft met zijn partner en kinderen en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37). De omvang van de positieve verplichtingen die op de Staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Te dezen laat de verzoeker enkel gelden dat het bestreden bevel voor hem minstens een onderbreking inhoudt van zijn gezinsleven en dit voor onbepaalde duur. De verzoeker toont echter op geen enkele wijze aan dat hij en zijn beweerde partner en kinderen hun gezinsleven niet elders kunnen leiden, bij voorbeeld in Sierra-Leone of Nigeria. Dienaangaande kan tevens worden opgemerkt dat de verzoeker niet betwist dat zijn beweerde partner niet over een legaal verblijf beschikt in België. Voorts kan er nog op worden gewezen dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering van de verzoeker. Het bevel heeft enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de vreemdelingenwet bepaalde binnenkomst- en/of verblijfsvereisten. De verzoeker toont niet aan dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen zijn gezinsleven met zijn beweerde partner en kinderen dermate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Ter terechtzitting wijst de raadsman van verzoeker tevens op de vernietiging door de Raad van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp werd verklaard. De raadsman benadrukt dat de aanvraag aldus opnieuw voorligt bij de verwerende partij. Waar verzoeker de mening zou zijn toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven, nu hij een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet had ingediend op 3 september 2014, die weliswaar zonder voorwerp werd verklaard op 26 januari 2015 maar later vernietigd is door de Raad bij arrest nr. 223 419 waardoor betreffende aanvraag nog steeds hangende is, dient opgemerkt te worden dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel niet opschort (cf. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946 en RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert

bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

In het tweede onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing geen motivering bevat met betrekking tot het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven terwijl dit een verplichting is die voortvloeit uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht dat het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland.

Uit het administratief dossier blijkt dat er op 23 januari 2015 een synthesesnota werd opgesteld die luidt als volgt:

“Lors du traitement de la demande, les éléments suivants doivent être recherchés (en application de l'article 74/13) :

1. L'intérêt supérieur de l'enfant :

L'intérêt supérieur des enfants n'est pas violé dans la mesure où aucun membre de la famille n'est autorisé au séjour en Belg. De plus, les enfants sont hébergés principalement par leur mère. Leur scolarité ne constitue pas non plus une circ. Exceptionnelle selon la jurisprudence du CCE.

2. Vie familiale

Rien n'empêche l'intéressé de mener une vie familiale au PO. Notons qu'il ne cohabite plus avec sa compagne & enfants et même si ils ont signé un accord de garde secondaire ; la garde principale est assurée par la mère des enfants. Par ailleurs, même si l'intéressé et sa compagne n'ont pas la même nationalité, le requérant n'apporte aucune preuve attestant que ni la Sierra Leone ni le Nigéria ne peut les accueillir (dans l'hypothèse où ils vivraient encore ensemble).

3. État de santé :

RAS de la dde 9bis. Les faits invoqués dans sa dde 9ter n'ont pas été analysés faute de certificat médical conforme et si l'intéressé aurait jugé son état de santé grave pr l'empêcher de voyager vers son PO, il aurait introduit une nvelle dde 9ter ou invoqués ses pbls de santé dan la présente dde 9bis.”

Verzoeker kan aldus niet ernstig voorhouden dat er geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en zijn gezondheidstoestand. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde bij het nemen van de verwijderingsbeslissing, zoals *in casu*, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Het komt bovendien in de eerste plaats aan diegene die zich wil

beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet toe om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. *In casu* blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met mevr. B.O. en de kinderen, in het kader van onderhavige beroep op geen enkele wijze staft.

De schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

In het derde onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet en dat er geen motivering werd gegeven waarom hem geen termijn werd toegekend om het bevel uit te voeren.

Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“§ 1

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Uit voormelde wetsbepalingen blijkt aldus dat een bevel om het grondgebied te verlaten steeds een termijn inzake de vrijwillige uitvoering ervan door de vreemdeling dient te bepalen, waarbij deze termijn in principe dertig dagen betreft, doch waarvan – in de gevallen voorzien in artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet – kan worden afgeweken. Artikel 74/14, § 3, laatste lid van de vreemdelingenwet voorziet dat in deze gevallen “*een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn*” wordt opgelegd. Hieruit volgt dat verweerder de keuze heeft een termijn voor vrijwillig vertrek te verlenen, gaande van een termijn van dertig dagen, tot minder dan zeven dagen tot nul dagen. *In casu* werd aan verzoeker geen termijn gegeven voor de tenuitvoerlegging van het bevel omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 3 februari 2014 en bijgewerkt op 27 juni 2014. In tegenstelling tot verzoekers betoog kan in de bestreden beslissing aldus weldegelijk een motief worden gelezen waarom hem geen termijn werd toegekend. In dit verband wordt verder opgemerkt dat verzoeker geen belang meer heeft bij dit middelonderdeel, gezien de

eventuele maximum termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten inmiddels ook verstreken is en verzoeker thans nog steeds op het grondgebied verblijft en niet gedwongen werd verwijderd.

De schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN